

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กิจกรรมการเคลื่อนไหวทางด้านการร่างกายที่เรียกว่า “เชียร์ลีดดิ้งแบบสากล” เป็นกิจกรรมที่ผสมผสานรูปแบบของศิลปะการแสดงที่ผนวกศาสตร์แห่งการเต้นรำและกีฬายิมนาสติกเข้าไว้ด้วยกันอย่างกลมกลืน มีต้นกำเนิดมาจากดินแดนทางประเทศตะวันตกและได้แผ่ขยายเข้าสู่ประเทศไทยอย่างเห็นได้ชัดเจนในช่วงประมาณปี พ.ศ. 2536 ซึ่งเป็นช่วงเริ่มต้นแห่งการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งแบบสากลอย่างเป็นทางการขึ้นในประเทศไทย โดยการแสดงเชียร์ลีดดิ้งแบบสากลยังได้ถูกผนวกเข้าเป็นรูปแบบของการกีฬาประเภทหนึ่งอีกด้วย

ในปัจจุบันมีการแข่งขันรายการซีคอนสแควร์เชียร์ลีดดิ้งแห่งประเทศไทย (Seacon Square Thailand Cheerleading Championship) ดำเนินการจัดการแข่งขันโดยภาคเอกชนคือบริษัทซีคอน เดเวลอปเมนต์ จำกัด (มหาชน) เพื่อชิงถ้วยพระราชทานจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และเป็นการจัดการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งที่มีมาอย่างต่อเนื่องและยาวนานมากที่สุดรายการหนึ่ง เริ่มจัดการแข่งขันตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 มาจนถึงปัจจุบัน โดยได้ร่วมมือกับหน่วยงานสำคัญคือ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สมาคมเชียร์ลีดเดอร์ไทย และบริษัทเสริมสุข จำกัด (มหาชน) นอกจากนี้ทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 ยังเป็นผู้ที่ถ่ายทอดสดการแข่งขันดังกล่าวออกเผยแพร่ทั่วประเทศในการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศเป็นประจำทุกปี

แม้ว่าการแสดงเชียร์ลีดดิ้งแบบสากลจะไม่ได้เป็นศิลปะการแสดงประจำประเทศไทย หากแต่การแสดงดังกล่าวได้เริ่มเข้ามาเป็นที่รู้จักของคนไทยอย่างเห็นได้ชัดเจนควบคู่ไปกับการแข่งขันกีฬา การนำร้องเพลงเชียร์ หรือการแปรอักษรบนอัฒจันทร์ ซึ่งกลุ่มนักเรียน นิสิต

นักศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาไปจนถึงระดับอุดมศึกษาต่างเล็งเห็นถึงความสำคัญและให้ความเอาใจใส่ต่อการแสดงเชียร์ลีดดิ้งแบบสากล โดยมีการออกแบบการแสดงในรูปแบบของเชียร์ลีดดิ้งเพื่อนำเสนอออกสู่สาธารณชนมากขึ้นและอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งการแสดงเชียร์ลีดดิ้งแบบสากลในประเทศไทยยังได้เข้ามามีส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางศิลปะการแสดงด้านอื่น ๆ ของประเทศไทยมากขึ้น เห็นได้จากงานแสดงสินค้าหรือกิจกรรมคอนเสิร์ตของศิลปินนักร้องในเมืองไทยต่างนำลักษณะของการแสดงเชียร์ลีดดิ้งแบบสากลเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการนำเสนอมผลงานแทบทั้งสิ้น โดยมหาวิทยาลัยในประเทศไทยที่มีชื่อเสียงทางด้านการแสดงเชียร์ลีดดิ้งแบบสากล เช่น มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต และมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ฯลฯ

การแสดงหรือการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งแบบสากลในประเทศไทย มีระบบการแบ่งช่วงของการแสดงโดยรวมทั้งหมด ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ส่วนสำคัญ ๆ ได้แก่ การต่อตัว (Pyramid) การร้องเชียร์ (Cheer and Chant) การแสดงยิมนาสติก (Gymnastic and Tumbling) และการเต้นรำ (Dance) ซึ่งในสัดส่วนของการเต้นรำเป็นกิจกรรมการเคลื่อนไหวที่ถ่ายทอดอารมณ์ระหว่างนักแสดงไปสู่ผู้ชมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าการต่อตัว การร้องเชียร์หรือการแสดงยิมนาสติก เนื่องจากส่วนอื่น ๆ ของการแสดงจะมุ่งเน้นถึงความมีระบบระเบียบในหมู่คณะของนักแสดงด้วยกันเองเป็นสำคัญ เช่น ลักษณะของการต่อตัวจะต้องใจจดจ่ออยู่กับท่าทาง ต้องมีสติสัมปชัญญะตลอดเวลาที่ปฏิบัติ ไม่เช่นนั้นอาจส่งผลทำให้ท่าทางที่นักแสดงปฏิบัติขาดความสมบูรณ์และอาจก่อให้เกิดอาการบาดเจ็บกับนักแสดงได้

จากลักษณะความโดดเด่นของระบบการเต้นรำในการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งแบบสากล ผู้วิจัยมีทัศนะว่าการเต้นรำในการแข่งขันดังกล่าวเป็นลักษณะของการเคลื่อนไหวร่างกายให้ออกลีลาท่าทางต่าง ๆ ตามที่มนุษย์หรือศิลปินได้คิดและประดิษฐ์ขึ้น จึงได้ทำการค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการเต้นรำมากยิ่งขึ้น พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเต้นรำในประเทศไทย ได้ให้ความหมายของการเต้นรำหรือที่เรียกว่า “นาฏยศิลป์” เอาไว้อย่างลึกซึ้งดังความตอนหนึ่งว่า

...นาฏยศิลป์ (Dance) มาจากคำที่ประกอบกันระหว่างคำว่า “นาฏย-” หมายถึง เกี่ยวกับการฟ้อนรำ และ “ศิลป์-” “ศิลป์” “ศิลป์” หมายถึง ฝีมือ หรือ การทำให้วิจิตรพิสดาร เมื่อรวมคำว่านาฏยศิลป์แล้วจะหมายถึง การทำการฟ้อนรำให้วิจิตรพิสดาร คำว่า “ฟ้อน” หมายถึง รำหรือกราย เช่น ฟ้อนแพนในนาฏยศิลป์ไทย ส่วนคำว่า “รำ” นั้น หมายถึง แสดงท่าเคลื่อนไหวโดยมีลีลาและแบบท่าเข้ากับจังหวะเพลงร้องหรือเพลงดนตรี ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เมื่อรวมแล้ว จะมีความหมายเดียวกันกับเต้นระบำ ซึ่งจะใช้ในวัฒนธรรมอื่นทั่วไป ในขณะที่การฟ้อนรำ จะใช้กับวัฒนธรรมไทย... (นราพงษ์ จรัสศรี, 2548, หน้า 1)

ดังความหมายของนาฏยศิลป์ที่ได้กล่าวมา สามารถอนุมานคำว่า การเต้นรำและนาฏยศิลป์ได้ว่ามีความหมายเป็นอย่างเดียวกัน ผู้วิจัยจึงได้นำมาเทียบเคียงให้เข้ากับนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งแบบสากล โดยมุ่งเน้นศึกษาถึงทีมเชียร์ลีดเดอร์ที่มีความสามารถโดดเด่นจากการแข่งขันในรายการซีคอนสแควร์เชียร์ลีดดิ้ง ซึ่งผู้วิจัยพิจารณาจากผลการแข่งขันพบว่า ทีมเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (Bangkok University Cheerleading Team) เป็นกลุ่มทีมเชียร์ลีดเดอร์ที่มีลักษณะผลงานการแสดงอันเป็นลักษณะเฉพาะ ได้ก่อตั้งและจัดส่งทีมเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันเป็นประจำแทบทุกปี ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2552 และตลอดระยะเวลาการจัดแข่งขัน 15 ครั้งที่ผ่านมา ทีมเชียร์ลีดเดอร์มหาวิทยาลัยกรุงเทพได้รับรางวัลชนะเลิศอันดับหนึ่งในระดับอุดมศึกษามาแล้วทั้งสิ้น 9 ครั้ง

จากผลงานของการแข่งขันที่โดดเด่นในระดับประเทศไทย ยังได้ส่งผลทำให้ทีมเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพถูกรับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนของประเทศไทยในการเข้าร่วมการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งระดับนานาชาติและระดับโลก ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2548 เข้าร่วมการแข่งขันรายการ “2005 Down Under Spirit Championship: Australia's Premiere International Cheer & Dance Competition” จัดการแข่งขันขึ้นที่ประเทศออสเตรเลีย โดยทีมเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพได้รับรางวัลชนะเลิศ 3 รางวัล ได้แก่ ประเภทเชียร์ (Cheer) ประเภทการเต้นรำ (Dance) และประเภทการแสดงรวม (Exhibition) และต่อมาในปี พ.ศ. 2551 ได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนของประเทศไทยอีกครั้งในการเข้าร่วมการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งรายการที่ใหญ่ที่สุดซึ่งเทียบเท่าระดับโลก ในรายการ “The ICU World Cheerleading Championships 2009” ทำการจัดการแข่งขันขึ้นที่วอลต์ดิสนีย์เวิลด์รีสอร์ต (Walt Disney World Resort) รัฐฟลอริดา

ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยได้รับรางวัลรองแชมป์โลกอันดับหนึ่งเหรียญเงินมาทั้งสิ้น 2 ประเภท ได้แก่ การแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งประเภทชาย-หญิงระดับ 6 (Cheer Premiere Coed Level 6) และการแข่งขันเต้นรำประเภทฮิปฮอป (Hip-Hop Dance)

ความสำเร็จของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งในระดับประเทศไทย ระดับนานาชาติและระดับโลก ส่งผลให้ประเทศไทยเป็นที่รู้จักและเกิดการยอมรับเป็นวงกว้างในแขนงของศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งมากขึ้น และได้สร้างมาตรฐานเทียบเท่าระดับสากลต่อการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งให้เกิดขึ้นในประเทศไทย นอกเหนือจากนี้ยังประจักษ์แก่ประเทศต่าง ๆ ที่เข้าทำการแข่งขันและกับชาวไทยส่วนใหญ่ เพื่อให้ทราบถึงความสำเร็จและความสามารถด้านศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งของทีมเชียร์ลีดเดอร์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ซึ่งจะยังผลเพื่อเป็นแนวทางต่อการพัฒนาทีมสำหรับสถาบันการศึกษาต่าง ๆ นำไปปรับปรุงและศึกษาเพื่อให้มีทักษะปฏิบัติทางด้านการแสดงและการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งอันเป็นมาตรฐานสากลในระดับนานาชาติต่อไป

นายสรารุณ ลำเนียงดี คือบุคคลสำคัญผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จและการพัฒนาทีมเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เป็นศิลปินคนหนึ่งที่ได้รับการยอมรับจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์ตะวันตกในประเทศไทย เป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการออกแบบการแสดงและนาฏศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งในประเทศไทย (ชมพูนุช เอื้อวิทยา, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2552) นายสรารุณได้เริ่มการเป็นผู้ออกแบบการแสดงและนาฏศิลป์ให้กับทีมเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เมื่อครั้งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ระหว่างปี พ.ศ. 2539-2542 เมื่อสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้ว ก็ยังคงให้ความสนใจและพัฒนาตนเองในการปรับเปลี่ยนฐานะมาเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง รวมทั้งทำหน้าที่ผู้ออกแบบการแสดงและนาฏศิลป์ให้กับทีมเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพเรื่อยมาจนถึงในปัจจุบัน

ศิลปะการแสดงและนาฏศิลป์ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยจึงเป็นศิลปะที่มีความเกี่ยวโยงและมีส่วนสัมพันธ์กับสังคมของคนไทยมาอย่างช้านาน แทรกซึมอยู่ในระบบการศึกษาของไทยทั้งระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา นอกจากนี้ในงานวิจัยระดับปริญญาเอกด้านนาฏศิลป์ได้มีการอธิบายและให้ข้อคิดเห็นอันสำคัญที่ได้ช่วยจุดประกายให้แก่ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของงานนาฏศิลป์กับสังคมไทย ดังความตอนหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า

...นาฏยศิลป์เป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตของคนไทยและมีพัฒนาการมาพร้อม ๆ กับการเจริญเติบโตของสังคมไทยในอดีตกาล เมื่อสังคมไทยยังเป็นสังคมที่เล็กและเรียบง่าย นาฏยศิลป์ก็สะท้อนความเรียบง่ายของสังคมนั้นด้วย บทบาทของนาฏยศิลป์ในอดีตเป็นเพียงเครื่องประกอบพิธีกรรม พิธีการ และการบันเทิงยามว่างเป็นครั้งคราว โดยคนในชุมชนนั้นร่วมมือกัน ต่อมาเมื่อประชากรเพิ่มมากขึ้น สังคมมีความสลับซับซ้อน มีชนชั้นปกครองที่มีอำนาจทางสังคมและเศรษฐกิจ จึงสามารถสร้างสรรค์นาฏยศิลป์อันประณีตละเอียดอ่อน เป็นเครื่องบันเทิงของคนได้ตลอดเวลา จึงเกิดมีนาฏยศิลป์ที่มีความชำนาญด้านการละครฟ้อนรำโดยเฉพาะขึ้น และมีพัฒนาการทางศิลปศาสตร์ด้านการฟ้อนรำเป็นแบบแผนละเอียดลึกซึ้งขึ้นเป็นลำดับ... (สวภา เวชสุภกิจ, 2547, หน้า 1)

เห็นได้ว่าศิลปะการแสดงและนาฏยศิลป์เป็นเครื่องมือที่ใช้ผ่อนคลายความตึงเครียดของคนในสังคม ผ่านลักษณะการเคลื่อนไหวและลีลาในแบบฉบับของคนในแต่ละท้องถิ่น แต่ละวัฒนธรรมกันออกไป และเมื่อสังคมไทยยังแสวงงานทางด้านนาฏยศิลป์เพิ่มมากขึ้น ย่อมส่งผลให้เกิดการพัฒนาทั้งในแง่ของเนื้อหาการนำเสนอและรูปแบบการแสดงจนเกิดเป็นนาฏยวรรณกรรม การแสดงประเภทต่าง ๆ ที่มีคุณค่า มีความประณีตและละเอียดอ่อน เพื่อเป็นเครื่องมือที่คอยช่วยสร้างความบันเทิงให้กับคนในสังคม ความเจริญทางด้านนาฏยศิลป์ย่อมต้องอาศัยภูมิปัญญาของนาฏยศิลป์ที่จะสามารถต่อยอดและผลิตดอกออกผลจนสามารถสืบทอดได้มาจนถึงปัจจุบัน และต่อไปยังภายภาคหน้า

ประเด็นสำคัญที่ก่อให้เกิดกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานที่ทำให้นาฏยศิลป์ได้ถ่ายทอดความเจริญและความรุ่งเรืองให้แก่วงการนาฏยศิลป์คือ “นาฏยประดิษฐ์ (Choreography)” ที่นาฏยศิลป์ได้สร้างสรรค์ความแปลกใหม่ในท่วงท่าของการเคลื่อนไหวร่างกาย เกิดเป็นผลงานใหม่ที่มีความสวยงาม เป็นที่ยอมรับโดยทั่วกัน

จากลักษณะของนาฏยศิลป์ที่ปรากฏในการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งแบบสากลในประเทศไทย จากความสัมพันธ์ของนาฏยศิลป์กับสังคมไทย และจากผลงานการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมเชียร์ลีดเดอร์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ประกอบกับในอดีต ผู้วิจัยเคยเป็นนักแสดงกีฬาเชียร์ลีดดิ้ง ได้เฝ้าดูและติดตามการจัดแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งทั้งในประเทศและต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง จึงส่งผลทำให้ผู้วิจัยสนใจใคร่ศึกษาค้นคว้าหาหลักของนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งขึ้น เพื่อ

ศึกษาถึงนาฏยประดิษฐ์ดังกล่าวว่ามีหลักการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างไร มีสิ่งใดที่เป็นส่วนสำคัญต่อระบบของการออกแบบนาฏยศิลป์ นาฏยศิลป์หรือนักแสดงเชียร์ลีดดิ้งเมื่อถึงจุดหนึ่งหรือช่วงรอยต่อที่สำคัญของช่วงชีวิตก็จะสลัดทิ้งซึ่งความสนใจใคร่รู้ในศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้ง อีกทั้งในทัศนะคติส่วนใหญ่จากผู้ปกครองของนักแสดงอาจมีมุมมองว่าการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งเป็นกิจกรรมที่เสี่ยงภัย มีความอันตราย เป็นการแสดงที่โลดโผน และใช้พลังกำลังในการแสดงสูง จึงจำกัดการแข่งขันดังกล่าวให้เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่น ซึ่งไม่เหมาะสมสำหรับนำมาเป็นกิจกรรมการเคลื่อนไหวของผู้ใหญ่

จากการศึกษางานวิจัยทางด้านนาฏยศิลป์ที่ปรากฏในประเทศไทยพบว่า ส่วนใหญ่เป็นการค้นคว้าถึงนาฏยศิลป์ของไทย อันเป็นศิลปะและมรดกที่สำคัญของชาติ หากแต่การศึกษาและค้นคว้าในแง่มุมของนาฏยศิลป์ตะวันตกที่ปรากฏในประเทศไทยมิให้ได้ศึกษาและค้นคว้าอย่างจริงจังน้อยมาก ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาถึงประวัติศาสตร์ของนาฏยศิลป์ตะวันตกหรือเป็นการศึกษาถึงขนบประเพณีและวัฒนธรรมที่ใช้ในการแสดง ฯลฯ การศึกษาวิจัยถึงประเด็นของนาฏยประดิษฐ์ในการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของประเทศไทยเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยทางด้านนาฏยศิลป์ตะวันตกในประเทศไทยจึงยังไม่มีปรากฏมาก่อน อาจเนื่องมาจากนาฏยศิลป์ตะวันตกมิได้เป็นนาฏยศิลป์หรือศิลปะการแสดงประจำชาติไทย และเป็นผลงานศิลปะการแสดงที่ค่อนข้างไกลตัว กระนั้นในปัจจุบันวิทยาการทางด้านระบบการสื่อสารได้เป็นไปอย่างไร้ขีดจำกัดสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การติดต่อสื่อสารและการดำเนินการทางธุรกิจการค้าหรือแม้แต่วิธีการเงิน ฯลฯ ล้วนมิให้เหินและสามารถดำเนินการได้บนเทคโนโลยีของวิทยาการสมัยใหม่ดังกล่าว นอกจากนี้การติดต่อสื่อสารแบบไร้พรมแดนเป็นอีกหนึ่งช่องทางที่สามารถทำให้ค้นคว้าถึงผลงานศิลปะการแสดงและศึกษางานนาฏยศิลป์จากทั่วทุกมุมโลก ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ เช่น การติดต่อผ่านอินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์

อย่างไรก็ตามนาฏยศิลป์สำหรับการแสดงเชียร์ลีดดิ้งหรือแม้แต่นาฏยศิลป์ในสกุลอื่น ๆ ย่อมมีลักษณะเฉพาะที่เป็นนาฏยลักษณะของการเคลื่อนไหวร่างกาย หากไม่ทำการค้นคว้าหรือศึกษาไว้ก็จะทำให้ศิลปะการแสดงนั้นถูกกลืนหาย กอปรกับผลงานนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งมีลักษณะการเคลื่อนไหวที่แตกต่างและมีความเป็นเฉพาะตัวซึ่งแยกออกมาจาก

นาฏยศิลป์สกุลต่าง ๆ อีกทั้งนาฏยศิลป์แต่ละคนก็ย่อมมีความเป็นปัจเจกชนที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นก่อนที่นักนาฏยประดิษฐ์หรือนาฏยศิลป์จะสลัดทิ้งหน้าที่เป็นผู้ออกแบบการเคลื่อนไหวของร่างกาย ผู้วิจัยจึงต้องการค้นคว้าถึงลักษณะของการเคลื่อนไหวร่างกายในแบบฉบับของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งแบบสากลในประเทศไทยให้เป็นหลักฐานเชิงวิชาการ อีกทั้งเพื่อให้เข้าใจถึงหลักนาฏยประดิษฐ์ในฐานะเป็นศิลปะสากล และยังเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าถึงผลงานในลักษณะเดียวกันต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “หลักนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง: กรณีศึกษาการออกแบบท่าเต้นรำของสราวุธ สำเนียงดี” ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยคือ

1. เพื่อศึกษาถึงหลักนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งแบบสากลในประเทศไทย ในด้านขององค์ประกอบ โครงสร้าง กลวิธี และกลไก อันมีผลต่อการเคลื่อนไหวท่าทางที่เป็นนาฏยศิลป์

2. เพื่อศึกษาถึงกระบวนการ แนวคิด และเจตคติของนายสราวุธ สำเนียงดี ที่มีต่อนาฏยประดิษฐ์และศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งแบบสากลในประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ถือเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าและศึกษาข้อมูลแบบสหสาขาวิชา เพื่อศึกษาลักษณะนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งให้เป็นกิจจะลักษณะ โดยผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยออกเป็นหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. ศึกษาผลงานในด้านนาฏยประดิษฐ์ของทีมเชียร์ลีดเดอร์มหาวิทยาลัยกรุงเทพที่ใช้สำหรับการแข่งขันในรายการซีคอนสแควร์เชียร์ลีดดิ้ง ประจำการแข่งขันครั้งที่ 10-14 ในระหว่างปี พ.ศ. 2547-2551 โดยเป็นการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศเท่านั้น ถือได้ว่าการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งรายการดังกล่าวเป็นการจัดการแข่งขันที่ได้มาตรฐานที่สุดของประเทศไทยเทียบเท่าระดับสากล

อีกทั้งเป็นรายการที่จัดการแข่งขันมาอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปีและได้รับการรับรองจากสมาคมเชียร์ลีดเดอร์ไทยที่เป็นผู้สนับสนุนหลัก ร่วมกับองค์การภาครัฐและเอกชนอย่างเปิดเผย

2. ท่าทางนาฏยศิลป์ที่ปฏิบัติในการแข่งขันรายการชีคอนสแควร์เชียร์ลีดดิ้ง ที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในครั้งนี้ ทำการศึกษาจากสนามการแข่งขันโดยผู้วิจัย ร่วมกับการพิจารณาจากภาพบันทึกการแสดงสดและได้ให้นายสรวุฒิ สำเนียงดี เป็นผู้ตรวจสอบและแก้ไขข้อมูลเพื่อความถูกต้องของท่าทางเรียบร้อยแล้ว

3. เนื่องจากทีมเชียร์ลีดเดอร์ประจำมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศไทยมีเป็นจำนวนมาก และมีอยู่อย่างกระจัดกระจายทั่วทุกภูมิภาคของประเทศไทย ดังนั้นเกณฑ์ที่จะนำมาศึกษาในครั้งนี้ คือ การแข่งขันชีคอนสแควร์เชียร์ลีดดิ้ง ซึ่งผลงานและความสำเร็จของทีมเชียร์ลีดเดอร์มหาวิทยาลัยกรุงเทพเป็นที่ประจักษ์แก่ประชาคมอย่างเปิดเผย มีความสำเร็จต่อเนื่องยาวนานหลายปีทั้งที่เป็นผลงานในประเทศไทยและในต่างประเทศ ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิจารณาศึกษาหลักนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ภายใต้การออกแบบการแสดงและนาฏยศิลป์โดยนายสรวุฒิ สำเนียงดี

ข้อตกลงเบื้องต้น

ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัยครั้งนี้คือ

1. ใช้การวิเคราะห์การเคลื่อนไหวร่างกายที่เป็นท่าทางนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่ได้รับการถ่ายทอดและสาธิตท่าทางการเคลื่อนไหวโดยตรงจากนายสรวุฒิ สำเนียงดี ร่วมกับผู้สาธิตที่เป็นนักแสดงจริง ซึ่งถือได้ว่าเป็นข้อมูลที่ถูกต้องและสามารถเชื่อถือได้

2. การวิเคราะห์หลักนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งในงานวิจัยครั้งนี้ วิเคราะห์จากท่าทางเฉพาะระบบนาฏยศิลป์ที่ปรากฏในสัดส่วนโดยรวมของการแข่งขัน และพิจารณาเพิ่มเติมจากสัดส่วนข้างเคียงของการแสดง ได้แก่ การต่อตัว การแสดงยิมนาสติก การร้องเชียร์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้จะมีประโยชน์ คือ

1. ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปค้นคว้าเพิ่มเติมและพัฒนาต่อทีมเชียร์ลีดเดอร์ของสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ให้มีการพัฒนาด้านองค์ความรู้ของศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งในทิศทางที่นาฏยศิลป์หรือหน่วยงานภาครัฐและเอกชนต้องการได้ต่อไป
2. ช่วยเผยแพร่องค์ความรู้ที่ได้จากการวิเคราะห์วิจัย ทำให้ได้ลักษณะเฉพาะที่โดดเด่นของนาฏยศิลป์และค้นพบองค์ความรู้ใหม่ในด้านศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งของประเทศไทย
3. เป็นการเพิ่มเอกสารหรือตำราในด้านศิลปะการแสดง นาฏยศิลป์ และกีฬาเชียร์ลีดดิ้งในประเทศไทย ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนน้อยกว่าศิลปะแขนงอื่น ๆ เพื่อให้ผู้สนใจได้ศึกษาค้นคว้า
4. ช่วยให้ผู้ที่ศึกษาสามารถวางแผนเกี่ยวกับองค์ประกอบและโครงสร้างของการแสดงเชียร์ลีดดิ้งแบบสากล สำหรับการสร้างสรรค์การแสดงในโอกาสต่อไป
5. ผู้ที่ศึกษาและผู้สนใจสามารถนำผลการวิจัยดังกล่าวไปเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องอื่น ๆ ในด้านนาฏยศิลป์หรือศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

ศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้ง หมายถึง กิจกรรมการเคลื่อนไหวของร่างกาย มีต้นกำเนิดจากประเทศฝั่งตะวันตก ผสมผสานระหว่างนาฏยศิลป์และกีฬายิมนาสติก แบ่งระบบการแสดงโดยรวมเป็น 4 ส่วนคือ การต่อตัว การแสดงยิมนาสติก การร้องเชียร์ และการแสดงนาฏยศิลป์ ปัจจุบันได้ถูกบรรจุให้เป็นกิจกรรมด้านกีฬาประเภทหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีความหมายเดียวกับคำว่าเชียร์ลีดดิ้งแบบสากล การแสดงเชียร์ลีดดิ้ง กีฬาเชียร์ลีดดิ้ง การแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง ซึ่งอาจปรากฏให้เห็นในตอนหนึ่งตอนใดของงานวิจัย

ซีคอนสแควร์เชียร์ลีดดิ้ง หมายถึง การแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งแบบสากลในประเทศไทยที่ได้มาตรฐานเทียบเท่าระดับสากล เป็นสนามการแข่งขันที่จัดอย่างต่อเนื่องและยาวนานกว่า 15 ปี จัดการแข่งขันที่บริเวณลานน้ำพุ ชั้น 1 ห้างสรรพสินค้าซีคอนสแควร์

นาฏศิลป์ หรือ นาฏศิลป์ หมายถึง ศิลปะแห่งการละครหรือการฟ้อนรำ มีความหมายเหมือนกับการเต้นรำ ท่าเต้นรำ การออกลีลาท่าทางในวัฒนธรรมอื่น

นาฏยประดิษฐ์ หรือ การออกแบบท่าเต้นรำ หมายถึง การคิด การออกแบบ และการสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวของร่างกายให้เกิดเป็นท่ารำท่าเต้นที่สวยงาม สอดคล้องและตรงกับจังหวะของเสียงร้องหรือเพลงดนตรี เป็นกระบวนการทำงานที่ครอบคลุมถึงปรัชญา เนื้อหา ความหมาย ท่ารำ ท่าเต้น การแปรแถว การกำหนดดนตรี จังหวะ เพลง เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ประกอบการแสดง ฯลฯ และยังหมายรวมถึงศิลปะแห่งการออกแบบและกำกับลีลาได้เช่นเดียวกัน

นาฏยลักษณะ หมายถึง ลักษณะเฉพาะของนาฏยศิลป์ชุดใดชุดหนึ่ง ซึ่งสามารถบ่งชี้หรือจำแนกออกมาให้เด่นชัดและง่ายแก่การจดจำรำลึกถึง ทำให้แยกแยะได้ว่านาฏยศิลป์แต่ละสกุลมีเอกลักษณ์และมีความแตกต่างกันอย่างไร ในที่นี้กล่าวถึงนาฏยลักษณะอันเกิดจากศิลปะการแสดงเชยร์ลีดดิ้งแบบสากลในประเทศไทย

นักนาฏยประดิษฐ์ หมายถึง ผู้ทำหน้าที่ออกแบบการแสดงและท่าเต้นรำ รวมถึงองค์ประกอบส่วนอื่นของการแสดง ที่ทำให้การแสดงหนึ่ง ๆ มีความสมบูรณ์ตามตั้งใจ และมีความหมายเดียวกับคำว่า นักออกแบบท่าเต้นรำหรือผู้กำกับลีลา ดังนั้นนักนาฏยประดิษฐ์ในงานวิจัยครั้งนี้จึงหมายถึงนายสราวุฒิ สำเนียงดี

หลักนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชยร์ลีดดิ้งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ หมายถึง หลักการเคลื่อนไหวร่างกายและอวัยวะส่วนต่าง ๆ จนเกิดเป็นผลงานนาฏยศิลป์ชุดหนึ่งผ่านกระบวนการด้านความคิดหรือจินตนาการของนักนาฏยประดิษฐ์ผู้อยู่เบื้องหลังการออกแบบการแสดงทั้งหมด และยังมีความหมายเดียวกับหลักนาฏยประดิษฐ์ของสราวุฒิ สำเนียงดี

ท่าทางที่เป็นหน่วยหลักของนาฏยศิลป์/นาฏยประดิษฐ์ หมายถึง ลักษณะการเคลื่อนไหวร่างกายอันเกิดจากการกำหนดท่าทางด้วยนาฏยศิลป์ให้คล้องจองกับจังหวะดนตรีและกำหนดให้เป็นท่าทางที่เห็นได้อย่างชัดเจน

ท่าทางที่ไม่ได้เป็นหน่วยหลักของนาฏยศิลป์/นาฏยประดิษฐ์ หมายถึง การเคลื่อนไหวร่างกายที่มีได้เป็นท่าทางที่ถูกกำหนดให้เป็นท่านาฏยศิลป์ แต่มีการปฏิบัติท่าทางเหล่านั้นนอกเหนือไปจากที่นาฏยศิลป์ได้ทำการประดิษฐ์เอาไว้

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้คือ

1. **ระเบียบวิธีวิจัย** การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อค้นหาหลักนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง ซึ่งมีขั้นตอนในการวิจัยดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งของไทยและของต่างประเทศ ซึ่งพิจารณาเนื้อหาในด้านศิลปะการแสดง นาฏยศิลป์ และกีฬาเชียร์ลีดดิ้ง

1.2 สัมภาษณ์นักนาฏยประดิษฐ์ นาฏยศิลปิน ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญและผู้ชำนาญการทางด้านศิลปะการแสดง นาฏยศิลป์ และกีฬาเชียร์ลีดดิ้ง รวมถึงผู้มีความสัมพันธ์ในวงการเชียร์ลีดดิ้งแบบสากลของประเทศไทย

1.3 ศึกษาผลงานที่เป็นรูปธรรมของนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำแนกออกเป็น

1.3.1 ศึกษาท่าทางจากสนามการแข่งขันจริง

1.3.2 ศึกษาท่าทางจากภาพบันทึกการแสดงสด

1.3.3 ศึกษาท่าทางจากนักนาฏยประดิษฐ์และนักแสดงสาธิต

1.4 ฝึกปฏิบัติท่าทางนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง

1.5 ทบทวนกระบวนการทำนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง

1.6 รวบรวมข้อมูลและนำข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1-5 นำมาตรวจสอบท่าทางนาฏยศิลป์ที่ได้ฝึกปฏิบัติและสร้างแบบวิเคราะห์การเคลื่อนไหวร่างกาย

1.7 นำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ถึงหลักนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งให้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ชำนาญการทางด้านศิลปะการแสดง นาฏยศิลป์ และกีฬาเชียร์ลีดดิ้งเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของผลการวิจัย

2. **เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย** ผู้วิจัยขอจำแนกเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้คือ

2.1 แบบตรวจสอบและแบบสำรวจข้อมูลเบื้องต้นที่ได้จากการค้นคว้าเอกสาร ตำรา หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2 เครื่องบันทึกเสียง สำหรับการบันทึกข้อมูลระหว่างการสัมภาษณ์

2.3 ภาพบันทึกการแสดงสดของทีมเชียร์ลีดเดอร์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ในรูปแบบ

Digital Video Disc และภาพบันทึกการเคลื่อนไหวเพิ่มเติมที่ได้จากเว็บไซต์ยูทูป (<http://www.youtube.com>)

2.4 เครื่องคอมพิวเตอร์ในระบบปฏิบัติการ Mac OSX

3. วิธีการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยแบ่งเป็น

3.1 ภาคนทฤษฎี ได้จากการรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำรา หนังสือ ฯลฯ

3.2 ภาคสนาม ได้จากสัมภาษณ์บุคคลและสังเกตจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ

3.3 ภาคปฏิบัติ ได้จากการฝึกปฏิบัติท่าทางนาฏศิลป์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยมีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis) วิธีการวิเคราะห์เอกสาร (Document Analysis) วิธีการวิเคราะห์โดยการสังเกต (Observation Analysis) และวิธีการวิเคราะห์โดยการจำแนกชนิดข้อมูล (Typological Analysis)

4.2 วิเคราะห์ในด้านท่าทางนาฏศิลป์ที่ได้ศึกษา โดยพิจารณาร่วมกับแนวคิดเรื่อง The Time Aspect ของ Jacqueline M. Smith (1985) แนวคิดการวิเคราะห์การเคลื่อนไหวร่างกาย (Categories of Movement Motivation and Analysis) และโครงสร้างการเคลื่อนไหวร่างกาย (Structural Description) ของ Ann Hutchinson Guest (1977)

4.3 ศึกษาและเทียบเคียงแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ ในประเด็นที่เกี่ยวข้อง

4.4 ศึกษางานวิจัยในประเทศไทยที่มีการใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์การเคลื่อนไหวของร่างกาย และงานวิจัยที่ได้มีการวิเคราะห์ศึกษาถึงหลักของการออกแบบท่าเต้นรำหรือนาฏศิลป์จากนาฏศิลป์ที่เป็นชาวไทยเพิ่มเติม

4.5 ตรวจสอบความถูกต้องของท่าทางนาฏศิลป์ และให้นักแสดงสาธิตได้แสดงท่าทางเพื่อเป็นต้นแบบสำหรับการบันทึกภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหว สำหรับใช้ประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างไร้ข้อจำกัด

4.6 นำผลที่ได้จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนที่ 1-6 มาประมวลผลและสรุปเป็นหลักนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งตามแบบฉบับของนายสราวุฒิ สำเนียงดี

5. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งได้เป็น

5.1 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญและผู้ชำนาญการทางด้านทักษะปฏิบัติการแสดงเชียร์ลีดดิ้งแบบสากลในประเทศไทย มีประสบการณ์ไม่น้อยกว่า 10 ปี และเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับจากแวดวงศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้ง ทั้งจากการแข่งขันในระดับประเทศไทยหรือระดับนานาชาติ มีผลงานประจักษ์ชัดทั้งในและต่างประเทศ จำนวน 3 คน

- 1) นายสรวิทย์ สำเนียงดี ผู้ฝึกสอนทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ
- 2) นายกฤษณะ สมประสงค์ ผู้ฝึกสอนทีมมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- 3) นายชานนท์ ประดิษฐ์ ผู้ฝึกสอนทีมมหาวิทยาลัยรังสิต
- 4) นายเนติ ปานเดช ผู้ฝึกสอนทีมโรงเรียนศรีธนาพณิชยการ

5.2 กลุ่มครูอาจารย์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปะการแสดง นาฏศิลป์ และกีฬาเชียร์ลีดดิ้ง โดยเป็นผู้มีความสามารถ มีความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์ด้านหนึ่งด้านใดไม่น้อยกว่า 10-15 ปี จำนวน 5 คน

1) รองศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ตำแหน่งหัวหน้าภาควิชานาฏศิลป์ ประธานหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต และศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความเชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ตะวันตกและการออกแบบท่าเต้นรำ

2) ดร.สืบสาย บุญวีรบุตร ตำแหน่งอาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์การกีฬามหาวิทยาลัยบูรพา อุปนายกสมาคมเชียร์ลีดเดอร์ไทย มีความเชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการกีฬาและกีฬาเชียร์ลีดดิ้ง

3) นายสุธีศักดิ์ ภักดีเทวา ตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาดนตรี มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น คณะกรรมการสมาคมเชียร์ลีดเดอร์ไทย และเป็นนักออกแบบท่าเต้นรำอิสระ

4) นางสาวปรารถนา คงสำราญ ตำแหน่งหัวหน้าภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะการแสดงนาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย

5) นายอภิธรรม กำแพงแก้ว ตำแหน่งอาจารย์ประจำภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบท่าเต้นรำนาฏศิลป์ตะวันตก และนาฏศิลป์พื้นบ้านตะวันตก

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
ห้องสมุดวิจัย
วันที่... 24 มี.ค. 2555
เลขทะเบียน... 245418
เลขเรียกหนังสือ...

6) นางสาวดาริณี ชำนาญหม่อ ตำแหน่งอาจารย์ประจำภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบท่าเต้นรำนาฏศิลป์ตะวันตก นาฏศิลป์ร่วมสมัย และเป็นศิลปินอิสระ

7) นายวิฑูรย์ วัฒนโรจน์ นักออกแบบท่าเต้นรำ และเป็นศิลปินอิสระ ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้ง โดยได้รับประกาศนียบัตรอบรมผู้ฝึกสอนเชียร์ลีดดิ้งจากสมาคมเชียร์ลีดเดอร์ไทยประจำปี พ.ศ. 2547

8) นางสาวชมพูนุช เอื้อวิทยา นักออกแบบท่าเต้นรำและนาฏศิลป์ของกลุ่ม D-Dance Troupe สังกัดบริษัทจีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) มีความเชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ตะวันตกและนาฏศิลป์สากล

5.3 กลุ่มนักแสดงหรือนักกีฬาเชียร์ลีดดิ้งในประเทศไทยที่มีประสบการณ์และมีความคุ้นชินในการแข่งขันรายการซีคอนสแควร์เชียร์ลีดดิ้งหรือจากรายการแข่งขันอื่น ๆ ในระดับเทียบเท่า โดยเป็นนักแสดง นักกีฬา และบุคคลที่มีความสัมพันธ์อยู่ในแวดวงของกีฬาเชียร์ลีดดิ้งอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า 5-10 ปี จำนวน 10 คน

1) นักกีฬาเชียร์ลีดดิ้งทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยรังสิต และมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

2) อดีตนักกีฬาเชียร์ลีดดิ้งและผู้ที่มีความสัมพันธ์ในแวดวงของเชียร์ลีดดิ้ง ได้แก่
- นายกิตติทัศน์ แซ่มประสิทธิ์ ผู้ร่วมก่อตั้งทีมเชียร์ลีดเดอร์ของโรงเรียน นารีราษฎร์ (ทีม NHC) จังหวัดอุบลราชธานี

- นายปกปฐม หนูขาว อดีตนักกีฬาเชียร์ลีดดิ้งทีมมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (ทีม Red Hawk)

5.4 กลุ่มนักเรียน นิสิต นักศึกษา รวมถึงผู้ที่มีความเกี่ยวข้องทางด้านใดด้านหนึ่งของศิลปะการแสดง นาฏศิลป์ และกีฬาเชียร์ลีดดิ้ง จำนวน 10-15 คน

1) นิสิตนักศึกษาสาขาวิชาศิลปการแสดง และสาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

2) นางสาวรัชสิณี อัครศวะเมฆ ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬายิมนาสติกลีลา รวมทั้งเป็นนักออกแบบท่าเต้นรำ และศิลปินอิสระ

3) นายชัยวัฒน์ ลิ้มวีระประจักษ์ ผู้เชี่ยวชาญการแสดงเชียร์ลีตติ้งแบบลีดมือ ศิลปะการแสดง และนักออกแบบท่าเต้นรำอิสระ

4) นายสุชาวุฒิ กิ่งแก้ว ผู้ชำนาญการด้านศิลปะการแสดง (ละครเวที) นักแสดงอิสระ และเป็นอาจารย์พิเศษสอนด้านศิลปะการละคร คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

5) นายปภักร เขมจิรโชติ ผู้มีความชำนาญด้านศิลปะการแสดง (ละครเวที) การแสดงเชียร์ลีตติ้ง นักออกแบบท่าเต้นรำ นักแสดง ศิลปินอิสระ และเป็นอาจารย์พิเศษสอนนาฏยศิลป์สากล โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย

6) นายสมพงษ์ เลิศวิมลเกษม ผู้เชี่ยวชาญด้านการเต้นรำแบบบับอย-ฮิปฮอป (สถาบัน Dance Mania) เป็นนักออกแบบท่าเต้นรำ นักแสดง และเป็นศิลปินอิสระ